

“Isten elmozdítja még a legkeményebb köveket is, amelyekbe reményeink és elvárásaink ütköznek, elgörgeti a halál, a bűn, a félelem köveit. Az emberi történelem nem fejeződik be egy sírkő előtt, mert felfedezzük az “élő követ”, aki a feltámadt Jézus. A mi egyházunk alapjait Jézus alkotja, és akkor is, amikor elcsüggedünk, amikor kudarcaink alapján ítélünk meg mindent, Jézus eljön és mindent megújít, feloldja csalódásainkat” (Ferenc pápa)

HÚSVÉTI VIGÍLIA

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Feltámadt, és elöttetek megy Galileába.

Szombat elmúltával, a hét első napján pirkadatkor Mária Magdolna és a másik Mária elment, hogy megnézze a sírt. És íme, nagy földrengés támadt: Az Úr angyala leszállt az égből, odament, elhengerítette a követ és ráült. Olyan volt a tekintete, mint a villám, a ruhája pedig fehér, mint a hó. Az örök reszketni kezdtek félelmükben, és szinte halálra váltak. Ekkor megszólalt az angyal, és ezt mondta az asszonyoknak: „Ne féljetek! Tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Ő nincs itt, mert feltámadt, amint megígérte. Jöjjetek, nézzétek meg a helyet, ahol feküdt! És siessetek, mondjátok meg tanítványainak, hogy feltámadt

a halottak közül, és elöttetek megy Galileába. Ott viszontláthatjátok őt! Íme, én megmondtam nektek!” Erre elsiettek a sírtól. Remegve, de nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt a tanítványoknak. És íme, egyszerre csak Jézus jött velük szembe, és megszólította őket: „Üdv nektek!” Ők pedig odasiettek hozzá, leborultak előtte, és átkarolták a lábát. Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: „Ne féljetek! Siessetek, vigyétek hírül testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, mert ott viszontláthatnak engem.”

Ezek az evangélium igéi.

Húsvét a félelem és az öröm között

Most olvastuk, hogy az üres sír tanúi *“remegve, de nagy örömmel”* rohantak a tanítványokhoz, hogy elmondják nekik kortárs felfedezésüket.

Az öröm érthető. Amit Jézus megígért, úgy is történt: *“Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meg is halt, élni*

*fog”*¹. Tehát Jézus nemcsak tanító volt, aki utat mutatott és kiállt az “igazság” mellett. Valójában új “életként” mutatkozik meg.²

Az asszonyok félelme is érthető. Jézus figyelmeztette őket: *“Ne nyugtalankodjék szívetek. Hisztek Istenben, és bennem is higgyetek.”*³ De hogyan kellene kétség nélkül továbbadni ezt a hihetetlen dolgot? Mi fog következni a feltámadás hitéből? Vajon valóra válik az, amit később Pál hirdet? *“Ha tehát meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy Krisztussal együtt élni is fogunk”*.⁴

Általános húsvéti érzés

A mai napig annyira ártalmatlannak tűnik azt mondani, hogy húsvétkor emlékezzünk Krisztus feltámadására. Ugyanúgy megnyugtató az az állítás, hogy húsvétkor mérlegeljük az örök élet lehetőségét. Könnyen beszélünk Isten országáról, ami a feltámadással végre megkezdődött.

De sokkal kevésbé vagyunk tudatában annak, hogy mindennek meg kell változnia a keresztény feltámadás hitével. A halál utáni életbe vetett hitünknek tapinthatónak kell lennie. Ez nem csak pszichológia, mint egyfajta spirituális megnyugtató terápia.

Krisztus feltámadásával minden megváltozott: a történelem, a társadalmi és etikai viselkedés, az emberi interakció, viszony a családban... Ebben hiszünk! De vajon ennek megfelelően élünk? Valóban ragaszkodunk ehhez az alternatív élettervhez, amelyet húsvét felfed számunkra?

¹ Jn 11,25

² Vö. Jn 14,6

³ Jn 14,1

⁴ Róm 6,8

Húsvét ősi élménye

Máté hagyományában a húsvéti örömhír majdnem 2000 éve egyértelmű üzenetet adott nekünk. **A sír üres.** Nincsen említés a feltámadás tényleges folyamatáról. Miért? Talán azért, mert nem olyan fontos? Jézus feltámadásával kapcsolatban csak a válasz szükséges. **Az üres sír mindenki számára látható történelmi lelet marad a múltból. De a feltámadás a jelen és a jövő. Az üres sírral elhagyja a tények, a valóság és a dokumentációk világát. Ahol az érvelő ember bizonyítékokat akar látni, ott üresség van, nem a semmi. Az üres sír új igazságot ígér.**

Az elkerülhetetlen bűncselekményekkel, a végtelen szenvedésekkel, az indokolatlan éhínségekkel, a számos társadalmi igazságtalansággal, a nem teljesülő vágyakkal, a fulladó magánnyal, utópisztikus álmaival, keményen sújtó valóságaival, mélységes félelmeivel a világ menete valószínűleg érintetlen marad. És **mégis minden megváltozott húsvét óta. “Remegve, de nagy örömmel” voltak eltelve az üres sír tanúi, szilárd meggyőződéssel, hogy annak meg kell maradnia úgy, ahogyan van.**

A jövőben sohasem lesz az utolsó szó joga a halál kultúrájáé.

Az üres sír semmije megszakította mindazt, ami korábban történt. **Az üresség teret teremt valami újhoz. Ez a jövő kiindulópontja.**

Húsvéti hozzáállás

De nem lehetünk naivak. Húsvétot nem könnyű eltávolítani nagypéntek borzalmaitól. Szenvedés és halál és a realitás megmarad az életünkben.

Húsvét megkérdőjelezi az emberi élet és a keresztény hit teljes köréhez fűződő hozzáállásainkat. Jézus halála a kereszten és a feltámadás új teret akar adni az Istennek. Mostantól kezdve Istennek mindent meg kell tennie, amelyet jelenléte és munkája befolyásol. Pontosan ez volt

az Isten Fiának a stratégiája. Halála és feltámadása révén Isten az emberi szenvedés és nyomorúság végső határára került. **A halál már nem a végállomás, hanem egy ajtó.**

Ezt lenyűgözően fejezi ki a fény ünneplése. **A húsvéti fény áthatol a sötétségen. Minél gyakrabban továbbadjuk ezt a kis lángot, annál világosabb lesz. Húsvét már nem csak egy történelmi esemény. Ha megengedjük, akkor húsvét a személyes hitünk dinamikájává, mozgatójává válik.**

Mint húsvéti embereknek tudnunk kell a célunkat. Nem tudjuk megakadályozni életünk sötétségeit, de nem ragadhatja meg és nem irritálhatja. Bármilyen kicsi is a fényünk, csak ez

számít. Ez a jelzőtábla az út mentén. Még nem vagyunk a célnál. De amikor beépítjük az életünkbe a húsvéti élményt, a hely utat választjuk. Ezért a húsvét arra emlékeztet bennünket, hogy ne veszítsük szem elől Isten jövőjét, lépünk kapcsolatba Istennel, ami eddig Lelke által nem teljesült, hagyjuk a régieket és a halottakat, mint reménytelen jelzőtáblákat, hogy elérjék a feltámadás útját.

Húsvét nem teszi könnyebbé a hitet az életünkben! **A “félelem” és az “öröm” megmarad. E kettő között zajlik a keresztények mindennapi élete. Öröm az, amit már a hit által elértünk az életünkben. A félelem az, amiben még mindig számíthatunk az Istenre. Pál apostol a lényegre mutat rá: “Ha tehát meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy Krisztussal együtt élni is fogunk”⁵**

⁵ Róm 6,8